

Kalin Terzijszki

Ki szeret?

Fordította: Krasztev Péter

Kalin Terzijszki

Ki szeret?

novellák

TYPOTEX

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Az Európai Bizottság támogatást nyújtott ennek a projektnek a költségeihez.
Ez a kiadvány a szerző nézeteit tükrözi, és az Európai Bizottság nem tehető
felelőssé az abban foglaltak bármilyen felhasználásáért.

Има ли кой да ви обича

Издателска къща Жанет 45, Пловдив, 2009

Copyright © Калин Терзийски [All rights reserved.]

Hungarian translation © Krasztev Péter, 2021

Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2021

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

TYPOTEX VILÁGIRODALOM

ISSN 2064-2989

ISBN 978 963 493 150 8

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!

Újabb kiadványainkról, akcióinkról a www.typotex.hu

és a facebook.com/typotexkiado oldalakon értesülhet.

Typotex Kiadó

Alapította Votisky Zsuzsa, 1989

A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Németh Kinga

Főszerkesztő: Horváth Balázs

Felelős szerkesztő: Türek Rita

Tördelés: Mandl Orsolya

Borítóterv: Stark Attila

Készült a Séd Kft.-ben, Szekszárdon

www.sednyomda.hu

Ki szeret?

Odakint zuhog, alkonyodik, ömlik a víz az erkélyek lefolyócsövéből. Egy asszony üvölt valami ordenárét és érthetlent odalenn az utcán. Nyár van, ilyenkor különös az utcazaj. Semmi sem történik, csak az eső esik, és frissíti a levegőt.

Kettesben vagyunk E. J.-vel. Ülünk az irodában, mely munkahelyül szolgál. Nem tudom pontosan, mit is dolgozom. Csak feltűnt, hogy az irodákban bóklászó emberek mindig dolgoznak valamit. Ez az én esetemben nincs egészen így. Én rendszerint ücsörgök, játszom a gépen, és kivárom, míg valaki elvégzi a munkát, hogy utána aztán én is elkezdhessek dolgozni. Ebben a tekintetben körülbelül úgy vagyok bekötve, mint egy takarítónő vagy egy éjjeliőr. Valójában orvos vagyok. E. J. is orvos, meg én is az vagyok. Mindketten nagyjából egyszerre undorodtunk meg az orvoslástól. Nem az orvostudománytól általában, hanem attól, amit Bulgáriában gyógyászatnak neveznek. Túl sok a mocsok az átkozott bolgár egészségügyben. Most itt ülünk az irodában, és nem csinálunk semmit. Sörözünk. A semminél ez azért mégis több.

Amikor az irodára gondolok, azok a „szolgálati helyiségek” jutnak az eszembe, ahol a takarítónők klozetpucoláshoz használt vödreiket, seprűiket és rongyaikat tárolták.

Ülünk, sörözünk, és jelentéktelen dolgokról beszélgetünk. Ha jelentős dolgokról tudnánk beszélgetni, nyilván azokról társalognánk.

E. J. fel-alá mászkál, közben ujjával megkocogtatja az útjába akadó tárgyakat:

– Tegnap összefutottam Martin K.-val – mondja.

Megfordulok a széken és megkérdem:

– És el volt keseredve?

– Nem, részeg volt... vagyis mindkettő... kicsit törődött volt, és nagyon részeg.

Martin K., a neves újságíró és médiamegmondó a barátunk. Együtt csajoztunk, piáltunk és vitattuk meg az élet dolgait több mint tíz éven keresztül. Mostanában furcsa filmben van. Kötözöködik, semmiségekért balhézik és összezuhant.

– Felhívott az este, és azt mondta, szüksége van rám – mondja E. J.

Martin K. tegnap engem is felhívott. Megkért, menjek vele a repülőtérre, kísérik ki együtt Nyurga Lili Marlene Hammert.

Megkérdeztem tőle, miért. Erre azt felelte: „Szükségem van rád... szeretnék veled ordibálni és gajdolni, míg fel nem száll vele a gép.” – „Baromság, fogok én majd veled ordibálni... Fáradt vagyok, ne zsihbassz hülyeségekkel... menj, kísérd ki egyedül, aztán hadd menjen oda... hova is?... Na, szevasz.”

Pár órával később Martin K. újból felhívott: „Szükségem van rád.” – „Nem, nem, fáradt vagyok, kikísérted végül?” – „Igen, persze, de egyáltalán nem akarok erről beszélni, gyere, nem akarok egyedül maradni...” – „Igyál és elmúlik...” – feleltem neki, és legszívesebben máris letettem volna, hogy tovább bámulhassam az ostoba filmet, amivel aznap este az agyamat zsihbasztottam.

Erre Martin K. részeg, kellemetlen hangon kárálni kezdett:
– Nyomorult köcsög, te, csíra, szájalmas buzeráns, agyatlan
geci...” És letette. Nyilván nem volt jól.

Hadd meséljem el, ki is a Nyurga Lili Marlene Hammer. A ten-
gerparton ismerkedtünk össze úgy tíz éve, szinte még kislány volt.

Most gyönyörű, magas, sötét bőrű nő, klasszikus egyiptomi
szépség. Van egy különös anyajegy a felső ajkán, amúgy a foga
hófehér, a haja fekete. Ragyogást árasztó, jó természetű teremtés.
Kicsit flúgos, de ennyi kell, hogy tudják róla, nem szimpla pláza-
cicus, aki amúgy egy videostúdióban keccsöl naphosszat.

Amerikában él valami olasszal. A Világbanknál van állásban.
Gőzöm sincs, mi az a Világbank, de miért is kéne ismernem az
emberek kirablására rendszeresített összes remek és legális in-
tézmenyt?

Hogy valaki egy olasszal éljen, az eredendően perverznek tűnt.
Beindította a gyomorsavképződésemet. Magához a szóhoz, hogy
olasz, nálam olyan képzetek társulnak, mint homoszexuális évő-
dés nyilvános vécékben, békaevés és téztafélék. Lehet, hogy nem
a megfelelő filmeket néztem.

Nyurga Lili Marlene öt év távollét után tért vissza Bulgáriá-
ba, és első dolga volt, hogy megkeresse Martin K.-t. Nem tudok
róla, hogy előtte nagyon foglalkoztatta volna a pasi. Eleve nem
értem, mivel vonzza be ennyire a nőket Martin K. Hipnotizálja
őket, mint egy kobra. Ők a rágcsálók, ő meg a kobra.

Még a reptérről felhívta, előbb találkozott vele, mint a szüleivel.

Pár hétig Martink K. olyan felajzva járt-kelt a városban, mint
egy vadászkopó, izgatottan mesélte mindenkinek, milyen istenien

szopik a nő, és milyen eszementül sikongat közben angolul. Azon a világbanki angolon, amit direkt arra fejlesztettek ki, hogy szopás közben sikongassanak rajta. És azt is, mennyire imádja épp azért, mert angolul sikongat, meg az összes többi miatt. És hogy mennyire el akarja venni feleségül, hogy ő a nő testőre, szolgálja, dzsigolója, hogy küldi majd el a piczába az olaszt az összes többi olasszal együtt. Úgy mesélte mindezt, mintha tényleg szerelmes lenne. Étteremről étteremre hurcolta, nyaklók nélkül költötte rá a pénzt, berúgott és házassági ajánlatokat tett neki.

Egy héttel később a nő bevonult a kórházba, hogy veseartéria-protézist építsenek be neki. Bulgáriában ez olcsó, az aljadék digó meg nem nyúlt volna a zsebébe, hogy kifizesse ezt Amerikában, ugye!

Martin K. akkor szerenádot adott neki. Hülye dalokat énekelt a kórterem ablaka alatt.

A lány talán tényleg szereti, gondoltam magamban aznap este, amikor Martin K. a kórháznál szerenádozott. És az se kizárt, hogy Martin K. is szereti őt.

Azután, valójában tegnap, a lány elrepült Amerikába, hogy ott sivalkodjon angolul, miközben a szarevó olaszt szopja. És hogy gondja legyen rá, nehogy a Világbank véletlenül elmulasszon kirabolni valakit.

Martin K. most egyedül ül valahol, és iszik bánatos magányában. Nekem nem kell bemutatni az érzést.

Öt éve, vagy talán hét, mi, a régi haverok ugyanígy ültünk együtt, és ugyanezekről a témákról beszélgettünk. A szerelemről és a csajokról, a csajokról és a szopásról, meg ami velük jár. Az életünk azzal telik el, hogy ugyanazokat a témákat szálazzuk. Egy rakás nyomorék nemzedéke, akik egy életen át semmi értelmet

nem akarnak csinálni. Aztán lehet, hogy tévedek: annyi harmincéves férfit és nőt látni, akik olyanokkal foglalkoznak például, mint piár, menedzsment és hasonló szarságok, és talpig csinosba öltözve napi tizenkét órát pörögnek. Mondjuk a Világbankban... Biztos ezek ennek a nemzedéknek az igazi arcai. Mi, a régi haverok nem irigyeljük őket. Ha egyáltalán valamiért irigyeljük őket, akkor az a fene nagy magabiztosságuk, hogy másnap ébredés után újfent tizenkét órát vagy még többet dolgoznak majd, hogy még erősebben meggyőződjenek arról, hogy ettől ők többek, mint a mezei seggfejek.

Ülünk, dumálgatunk, az eső zuhog, frissíti a levegőt... Feszült vagyok; néha még a legmegátalkodottabb semmirekellőket is hatalmába keríti a lépkór – ez a szép régies kifejezés a szorongató lelkifurdalást hivatott érzékeltetni, mely a végletekig fokozott restségből fakad. Leülök a monitor elé, és felvetem E. J.-nek:

– Na, kezdjünk el írni valamit...

E. J. mélyen ülő, mongoloid szemével rám pislant, és gúnyosan kántálva diktálni kezdi: „...és mondá Anna Karenyna: Bújj, bújj, zöld ág, zöld levelecske, nyitva van az aranykapu, csak bújzatok rajta...”

Mire én:

– Írnunk kéne, máskülönben minek ülünk itt?

E. J. toporog az irodában, motyog magában valamit, el-eltszigálja a székeket:

– Hát, gőzöm sincs... minek vagyunk itt. Én egyáltalán nem tudom, minek élek...

E. J.-vel meg Martin K.-val együtt írással foglalkozunk. Ez jó kifogás a lustaságra, jól lehet vele csajozni, magyarázatot ad

a krónikus másnaposságra, és az ember meg tud vele keresni annyit, amivel ezt az állapotot fenn tudja tartani.

Martin K. komolyan nekiveselkedett az írásnak, mi nem annyira. Ő mindent komolyan vesz: komolyan iszik, és komolyan lefekszik minden nővel, aki százméteres körben megközelíti. Most épp komolyan szenved.

Írnunk kell. Nem ücsöröghetünk csak úgy.

Mióta a nagy Douglas Adams komputeres szövegszerkesztőt használ az íráshoz, az írás a féltechnokraták munkája. Shift, beillesztés, formatál, visszavon, bla-bla-bla. Csakhogy mi nem vagyunk féltechnokraták, mi nem szeretünk írni. Ezért választottuk ezt a foglalkozást. Manapság senkinek nincs kedve írni, nincs kedve dolgozni. Szomorú, hogy nincs miért. Hol van már a napi tizenkét órát gürcölő fiatal arszlánok sziporkázó magabiztossága? A szilárd meggyőződésük, hogy másnapra kelve tárt kapukkal várja őket a yuppie-k mennyországa, ahol akár már napi tizenyolc órát is gályázhatnak? Az írást a maguknak való embereknek találták ki, akik barlangban élnek, mohát esznek, és havonta egyszer ellátogatnak egy világtalálkozóra, ahol fellépnek az AIDS vagy mi a bánat terjedése ellen.

Lenézek a padlóra, belekortyolok a sörömbbe, és megkérdem E. J.-t:

– És mit akarsz csinálni, te nyamvadt kis köcsög, ha már nincs kedved írni? Miért nem akarsz írni?

– Nem akarok írni. Csajozni akarok. Nőket akarok felszedni. Nem író vagyok, hanem pinabubus.

Valójában ez nem igaz. E. J.-nek furcsa viszonya van a nőkhöz. Igazából az összes magunkfajta széltoló költőnek furcsa a viszonya

a nőkhöz. Csak egy példa: elfog a hányinger, amikor azt olvasom valahol, hogy „egymás karjaiba vetették magukat, és beleszédültek a fékeveszett, vad és állati szexbe”. Hát nem jobb, ha az ember mozdulatlanul fekszik a hűvös pamlagon, miközben egy higgadt és bölcs asszony halkán és elmélyülten szopja a farkát? – én ezt így gondolom, és így gondolja E. J. is. A vad, agresszív, vulkáni szexet arra találták ki, hogy munka után ezzel vezessenek le a józan gondolkodású, dolgozó polgárok. Erősíti az érfalakat. Ezek a józan gondolkodású, dolgozó szarzsákok úgy dugnak, mint ahogy minden mást is csinálnak. Mert ők mindent csinálnak. Már abban az értelemben, ahogy az angolok mondják: csinálják a szexet, a gyerekeket, a pénzt, szerelmet csinálnak, nem háborút. Aztán amikor úgy adódik, háborút is csinálnak. Frissen facsart gyümölcs- és zöldségleveket isznak, úgymond juice-t, kocognak, súlyokat emelgetnek, úsznak, szörföznek, kúsznak-másznak mindenhol, drága autókkal száguldoznak, aztán erről beszélgetnek, lónek három gyereket, célokat állítanak maguk elé, feladatokat tűznek ki, szétbasznak mindent maguk körül, aztán meg elvárják, hogy mindenki hálás legyen nekik ezért stb.

Mi E. J.-vel másképp látjuk a dolgokat.

E. J.: „Teszek rá, inkább elmennék valahova a haverokkal és csajokkal... csak úgy, szórakozásból... valahova a szabadba.”

E. J. mindig is szerette, hogy a csajok hallgatják, miközben a haverjaival dumál. Minden pasi szeret a haverjaival művészetről, autókról, seregről és csajokról társalogni női hallgatóság előtt.

Nekem bejönnek E. J. elvei és elképzelései az életről, mert az enyéme is ilyenek.

E. J.: „...a nők rendeltetése a gyönyörködtetés...”

Vajon tényleg a gyönyörködtetés a nők rendeltetése? – töprengenek el.

Eszembe jut a Nyurga Lili Marlene Hammer. Hát igen, ő tényleg csak gyönyörködtet. Ő tuti nem fog neked segíteni kiganézni a pincét. Nem cígöli ki az egércsifrangos és -szaros papírdobozokat a dzsuvás pincéből. Nem fog tüsténkedni, amikor a lelkedet kell kitisztítani.

Vajon mit csinál most Martin K.? Biztos próbál tenni valamit azért, hogy ne érezze magát kiüresedettnek és magányosnak. Iszik vagy dolgozik?

Talán természetfilmeket néz. Észrevettem, hogy az ember sok állatos filmet néz, amikor magányos vagy kiüresedett.

Ne hívjuk fel? Amikor az ember szarul van, jobb nem zargatni. Kár azzal is terhelni, hogy normálisan viselkedjen. Hát nem?

E. J. kiköp az ablakon, és mintha levenné, hogy Martin K.-ra gondolkodik.

– Tegnap apám... tudod, ő a budin szeret olvasni, ott olvasta ki az összes könyvet, amit az utóbbi években olvasott... szóval, az apám a *Defloráció*val ment budira...

A *Defloráció* Martin K. első könyve, egy vékonyka verseskötet. Van benne néhány jó vers, a többi naiv, de a könyv egészében véve rendben van. A versek többsége obszcén.

E. J. meséli tovább a történetet:

– Apám több mint fél órát ült a végén, és olvasta Martin K. *Defloráció*ját. Aztán kijött, és megkérdezte, ki írta ezt az undormányt. Nem, apa, nem én voltam. És megijedtem, hogy Martin K. kurva versei miatt nem hagyja rám a lakást.